

VORT LØNKAMMERLIV

Af Frits Larsen - "Biografi og udvalgte artikler og foredrag"

Hvor er det godt at være frelst. Den, som i troen på Jesus er blevet et nyt menneske, bærer i sig et rigt indre liv, noget lønligt.

"Med Kristus er jeg korsfestet, og det er ikke mere mig, der lever, men Kristus lever i mig, og hvad jeg nu lever i kødet, det lever jeg i troen på Guds søn, som elskede mig og gav sig selv hen for mig." [Gal. 2,20.](#)

»Guds rige er inden i jer,« sagde Jesus. [Luk. 17,21.](#) Det er noget, verden ikke forstår, men som de hellige lønligt ejer. Og deres store skat er Kristus.

»Mærker I ikke på jer selv, at Kristus er i jer.« Kristus er i jer, det er noget usigelig rigt; men dette indre, lønlige liv er overklædt af et ydre, legemligt, materielt, krævende liv. Det indre liv, som er født af Gud, ikke af mands vilje og ikke af køds vilje, er ikke synligt for nogen. Det er skjult med Kristus i Gud. Det er det underfulde troens liv, som er skjult med Kristus i Gud. Det er et liv fra himlen. » Et himmelsk liv, du har mig købt,« synger vi, og et himmelsk liv lader sig ikke i den forstand forene med et jordisk liv, men det kan nok herske over det. Det er da også det, det drejer sig om, at Jesus ved troen må være Herren og herskeren i vort liv.

For det første rodfæster det lønlige, gudfødte liv os i de himmelske værdier. Hvor er det gribende at have sit hjerte og sit indre liv gemt i den nåde og den fred, som er fra Gud, fra himlen. Ved Kristus er du og jeg forløst fra synden og dens dom. Han kom til os, da vi var udelukkede fra adgangen til Gud. Han kom til os, da vi var døde i vore overtrædelser og synder. Han kom til os, da vi var uden håb og uden Gud i verden. Han tog alt vort på sig. Frelseren steg ned til os i vor jammer så dybt, som ingen ved. Der udførte han vor sag. Der bar han vor forsmædelse. Der tog han vor forbandelse. Der smagte han helvedes kval for os. Der døde han på et kors. Der blev han hånet for os. Der tog han slægtens forbandelse som sin, helt og fuldt. Og han fuldbragte et skyldoffer. Han opfyldte, hvad vi skyldte, men som vi aldrig kunne betale. Han lagde løsepenge på bordet. Det blev hans blod. Og Gud rejste ham op fra de døde. Han gjorde ham levende. Han levendegjorde os med ham og medoprejste os og satte os med ham i det himmelske i Kristus Jesus. Det er sket, at Gud i Kristus har gjort os levende og sat os ind i de tabte rettigheder. Ved tro har vi da borgerskab i Himlen; men det er kun de genløste, som har den ret. Det er Guds børns ære. Dette himmelske liv er et liv ved Guds hjerte.

Dette lønlige liv søger naturligt opad. Det er altid vendt mod Gud. »Når I da er opvakt sammen med Kristus, så søg det, som er oventil, hvor Kristus er, siddende ved Guds højre hånd. Tragt efter det, som er oventil, ikke efter det, som hører jorden til.« [Kol. 3,1-2.](#)

Det lønlige liv hviler i det blod, som er inde i helligdommen. Der er kilden til dagens fred. Blodet er det alene, som sletter synderne ud. Det renser stadigt, altid er det stort for Gud, hvad Frelseren for mig har gjort. Det lønlige liv bæres af ham, som er gået ind i helligdommen med sit eget blod, og som træder frem til bedste for os. I Jesus har vi en himmelsk ypperstepræst, en forsvarer, som træder frem for os. Vore øjne, vore hjerter, vort daglige liv vender sig altid mod ham. Mod det høje. Vi sukker i støvet, men længes mod Herren. Vi har forsoneren og forsvareren i det himmelske. Og fra ham daler åndelig velsignelse ned. "Lovet være Gud, som har velsignet os med al åndelig velsignelse i det himmelske i Kristus Jesus." Thi vi medoprejstes, »for at han i de tilkommende tider kunne vise sin nådes overvættede rigdom ved godhed mod os i Kristus Jesus.« Denne Guds godhed strømmer ud over os i vort lønlige gudsforhold, og den ligner ikke det, vi skaber om os ved vore hænders arbejde. Det er ikke en løn for

arbejde eller betaling for tjeneste, det er nåde ved Jesus Kristus. Guds godhed er uforskyldt. Han giver uden at vente noget igen, han giver gerne uden at bebrejde, og han giver også, når vi ikke rigtigt forstår at sige ham tak. Han giver udover, hvad vi forstår eller bedet. Det er en form for liv, som kun den forstår, som er sat ind i Guds søns elskelige rige.

Det lønlige liv er et underfuldt liv. Det står ikke i forhold til vore evner, til moral og brugbarhed. Det er den evige Guds lønlige berøring med vor ringhed.

O, tænk hvor stort, at jeg har smagt Guds nåde,
må tro, at han min synd har fuldt forladt.
Jeg skuer ind i korsets store gåde,
nu lyser dagen efter mørke nat.

O, tænk hvor stort, mit liv er i Guds hænder,
hvad end der sker, mig intet skade kan,
det onde til velsignelse han vender
og jeg er tryk, skønt gæst i fremmed land.

Men det lønlige liv er i ustandselig strid med mit naturlige liv, som er viet døden. Det er korsfestet med Kristus, og det må i troen holdes på korset. Det nye liv, som er hvile i Kristus og hans fuldbragte værk, må herske i mit liv, hvor alt mit eget er dødsmerket. Det er en kamp på liv og død inde i os. Mit selv vil råde, hvor Kristus og hans sejr har magten. Mit jeg gør sig gældende, hvor Jesus har eneretten. Jeg tror, jeg kan hjælpe andre, og så er jeg håbløs. jeg tror, jeg ved forstand og uddannelse kan tolke evige frelsessanheder, og så er jeg så blind, så blind. Jeg tror, jeg kan leve helligt, og så ser jeg synden levende i mig. Der er ingen, som har nogen som helst naturlig forret til at tjene Herren. Det kan man ikke læse sig til. Nej, »dersom Kristus ikke er i eder, er I udygtige.« [2. Kor. 13,5](#) (gl. o.). Det lønlige livs egentlige indhold er, at Kristus bor ved troen i hjertet. [Ef. 3,17](#). Det er også noget usædvanligt. Han er vort liv. Han har i sig alt det, som er mit liv i livet.

Så lever jeg, dog nu ej jeg,
thi Kristus er mit liv,
og nu jeg ej kan finde fred
i verdens Tidsfordriv.
Se, verden er korsfestet mig,
og jeg korsfæstet den,
hvad under, om da verden ej
er længere min ven. (gl. O.).

Det lønlige liv er et Kristusliv i mig. Det er det under, at ikke jeg, men Kristus i mig bærer sin frugt. Fordi jeg kan holde en andagt eller en prædiken, er det ikke sikkert, at jeg står til rådighed for Jesus eller er brugbar for ham.

Der er så mange foredrag, mange programmer og meget arbejde i Guds rige, Jesus ikke er i. Det lønlige samliv med Jesus kan trænges sådan tilbage ved forstanden og selvtillidens indgriben, at Jesus ikke er i arbejdet. Det at holde den gamle natur for død, at regne ens egne evner og anlæg for det, de er, ubrugelige i sig selv, men til rådighed for Jesus, det er et lønkammerliv, hvor Jesus må komme til sin ret i os.

Lønkammerlivet må altid røgtes

For det første fører det ind i en ubegribelig og uforklarlig selv- og syndserkendelse. For Guds ansigt og bag den lukkede dør dømmes hjertets tanker og råd ved Ordet. Der knuses selvtilfredsheden. Misundelsen kommer i lyset. Letfærdighed og urenhed blottes i roden. Det krævende i mig kommer til at gøre ondt. Det, at jeg skæmmede mig, bliver så usigelig byrdefuldt. At jeg omgikkes let med sandheden og uret med mine midler stikker som nåle. Jeg synker ned for Jesus og vender mig mod ham

i min nød. Jeg klager: »Herre, jeg er så uren, så uværdig. Min tunge kan ikke tale ret om dig. Jeg kan ikke føre en eneste til dig. « Jeg er dømt. Hjertet klager og ved ingen vej frem. Dørene lukker sig.

Hjertet øser sig ud i en bekendelse, som bare Gud hører. Der nævnes synden med de rette navne. Nehemias bekendte folkets synd som sin. Fader bekender børnenes synd for Gud, for hans eget er dømt midt i smerten. Husbonden klager over sit liv, når folkene i huset vender Gud ryggen. I lønkammeret græder vi over alt det i os, som er af det onde, og som ikke lader sig fjerne.

Men i lønkammeret overgiver man sig på ny i tro og skælvende tillid på Ordet og Herrens nåde. Inde i lønkammeret råder han, som er Herre i det hjerte, han har genløst fra fortabelsen. Der tager han på ny kongeplads. Der befæster Jesus sin ven både i kaldet og i tjenesten. Der renses læberne ved gløden fra alteret. Der træder blodet til med legende kraft. Der kommer han med de urene læber og udleverer sig: » Herre, her et jeg, send mig.- Det er i lønkammeret, hvor hjertet er dømt, at den egentlige indvielse under nåde sker. Den ungdomsarbejder, som ikke sættes i gang i lønkammeret ved bestænkelsen med blodet, er næppe sat rigtigt i gang. Når lønkammerlivet er afstumpet, bliver tjenesten let forfejlet.

I det lønlige lærer vi også at tilbede, kaste os i støvet for Herren i ærefrygt og sige: »Herre, din er æren, din er magten, din er herligheden.« I det lønlige ser vi med glæde hen til den ene hellige, Jesus. Vi priser ham, at han tager mod så uværdige, så usle og lader os være børn af ham, skønt uværdige og ringe.

Guds barn jeg er,
o, salige ro og glæde.

Guds barn jeg er,
for hvem skal jeg sige min glæde?
For Gud vil jeg sige min glæde.

Den, som tilbeder Herren, som kaster sig for ham med sukket: Min Herre, min Gud, får del i Jesu rigdom. Ansigtet stråler, når Jesus åbenbarer sig for den ængstelige. Og hvor er det godt at være alene med Herren. Der, hvor han afslører en, der rækker han også sin hånd ud. Der, hvor han bøjer en ned, der rejser han også op. Der, hvor bekymringen aflastes, der griber Ordet, løftet, hjertet og fylder det med stille fred. Der, hvor livet anklager, vantro dømmes, tvivl nager, der salver Jesus selv hjertet med sin husvalende lægedom, og i enrum og løndom bøjer han sig ind til den ængstelige og rejser den svage op. Han sønderbryder ikke det knækkede rør og udslukker ikke den ryggede tande.

Her vil det synes mangen gang,
som skulle alt gå under;
her blandes sukke i min sang,
o, Herre, mange stunder.
Men ved dit hjerte inden kort
dør alle tidens mislyd bort,
endskønt det synes mangen gang,
som skulle alt gå under.

Ja, ved Jesu hjerte har mange, mange hvilet ud, rigtigt hvilet ud. Aldrig har han vist nogen bort, som trængte til ham. Da en flok selvglade farisæere samledes om Jesus for at få ham til at dømme en stakkels falden kvinde, sørgede han for at få alle nysgerrige fjernet, så han kunne blive ene med en kvinde, som havde syndet, og som lå skælvende ved hans fod. Da de så endelig var væk alle, lukkede han hende ind til sit hjerte. Ømt spurgte han hende, om ingen fordømte hende. Der var jo så mange

anklagere. Men der var ingen. Og så tog han sig af hende og sagde: » Heller ikke jeg fordommer dig.« Den stakkels kvinde. Hun vidste, hun havde syndet. Hun vidste, at loven var hende imod. Hun vidste, at Jesus kunne stene hende, om han ville. Hun vidste, at hun ikke turde rejse sig til protest. Det var alt retfærdigt. Og så. Så siger Jesus: »Jeg fordømmer dig heller ikke.« Hun tør næsten ikke se op. Hun er rystet over den behandling. Hun skælver af inderlig taknemmelighed. Hun tilbeder i lønkammeret.

Ved Jesu hjerte trygt det er
trods stormene, som river,
trods alt, hvad tyngde kan mig her,
min fred i ham forbliver.
Og gennem dybe vande her
min Jesus er mig altid nær,
ja, ved hans hjerte trygt det er
trods stormene, som river.

Ja, lønkammeret er livet ved Jesu hjerte, Det er derinde. vi lever ved Ordet, vi tror Ordet, vi besinder os på dets sandhed og magt. Det er i lønkammeret, hjertet siger: »På dig forlader jeg mig., Det er inde hos Jesus hjertet sænkes ned i Jesu rige kærlighed, dens højde, længde, dybde og bredde, så det bliver én eneste taknemmelig tilbedelse, men hjertet rækker også udad i levende, brændende bøn om, at mange flere må se ham i hans herlighed. »For denne sags skyld bøjer jeg mine knæ for Faderen,« siger Paulus. Og så beder han om, at han vil give andre efter sin kærligheds rigdom mægtigt at styrkes ved hans ånd i det indvortes menneske, at Kristus må bo ved troen i deres hjerter. Ja, i lønkammeret udvides hjertet til at spænde ud over de mange andre. - Hvile ved Jesu hjerte varmer ud over andres hjerter. Kun den, som rigtigt kan hvile sig i det lønlige hos Jesus, får omsorg for de andre. Man kan ikke selv skabe hellig omsorg for andre. Den skal fødes hos ham, som døde for alle os, hos ham, som søger de bortkomne, som elsker de dybest faldne og mest forkomne. I hans nærhed kommer vi ind i hans sind.

Hvordan er det da med dig? Lever du ved Jesu hjerte? Lever du i hans salige nærhed, så du har nok, ja mer end nok i ham. Fra dit lønkammerliv strømmer velsignelsen ud til de andre. Som de helliges lønkammerliv er, bliver det i vennekredsene. Det kommer ikke den varme ånd og stille fred over den vennekreds, hvor vennerne forsømmer deres lønkammerliv.

Herre, jeg søger dit ansigt.

(Af Frits Larsen - Budskab fra Nådens rige 1947 i "Frits Larsen Biografi og udvalgte artikler og foredrag" - Dansk Luthersk Forlag 1970 - og [Odd E. Stenslands side](#) - Shafan 29-11-10)